

LARS KEPLER

Nr. | 01

HYPNOTISØREN

CAPPELEN DAMM

Lars Kepler
Originalens tittel: *Hypnotisören*
Oversatt av Henning J. Gundersen

Copyright © Lars Kepler, 2009
First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.
Published in the Norwegian language by arrangement with Bonnier
Group Agency, Stockholm, Sweden.

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2010
ISBN 978-82-02-31489-7
ISBN 978-82-525-7427-2 (Bokklubben)

1. utgave, 1. opplag 2010

Omslagsdesign: Studio Bergesen
Sats: Type-it as
Trykk og innbinding: ScandBook AB, Sverige 2010

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendam.no

I gresk mytologi er guden Hypnos en bevinget gutt som bærer valmuekapsler i hånden. Navnet hans betyr søvn. Han er tvillingbror til døden og sønn av natten og mørket.

Terminologien hypnose ble i sin moderne betydning første gang brukt i 1843 av den skotske kirurgen James Braid. Med denne terminologien beskrev han en søvnliknende tilstand av både skjerpet oppmerksomhet og stor mottakelighet.

I dag er det vitenskapelig bevist at nesten alle mennesker kan bli hypnotisert, men fortsatt er det ulike oppfatninger omkring hypnosens anvendelighet, pålitelighet og risiko. Antakelig kommer denne ambivalens av at hypnose har blitt misbrukt av svindlere, posører og etterretningsorganisasjoner over hele verden.

Rent teknisk er det enkelt å sette et menneske i en hypnotisk bevissthetstilstand; det vanskelige er å kontrollere forløpet, ledsage pasienten, analysere og behandle resultatene. Bare gjennom talent, hengivenhet og lang erfaring er det mulig å beherske dyp hypnotisk tilstand. Det fins ikke mer enn et lite knippe leger med spisskompetanse innen hypnose i hele verden.

1

Natt til åttende desember

ERIK MARIA BARK rykkes brått ut av drømmene idet mobilen hans ringer. Før han våkner helt, hører han seg selv si med et smil:

– Ballonger og serpentiner.

Hjertet hopper til i brystet hans av den brå oppvåkningen. Erik vet ikke hva han mente med det han sa, aner ikke hva som foregikk i drømmene.

Før ikke å vekke Simone lister han seg ut av soverommet før han svarer.

– Ja, det er Erik Maria Bark.

En kriminaletterforsker ved navn Joon Linna spør om han er våken nok til å ta imot viktig informasjon. Tankene trekkes fortsatt mot det mørke tomrommet etter drømmen mens han hører på etterforskeren.

– Jeg har hørt at du er dyktig innen behandling av akutt trauma, sier Joon Linna.

– Ja, svarer Erik kort.

Han tar en hodepinetablett mens han lytter til redegjørelsen. Etterforskeren forklarer at han trenger et vitne. En gutt på femten år har vært vitne til et dobbeltdrap. Problemet er at gutten er alvorlig skadet. Tilstanden er ustabil, han har sirkulasjonssjokk og er bevisstløs. Han ble i natt overført fra neurologisk avdeling i Huddinge til neurokirurgisk institutt på Karolinska universitetssjukhuset i Solna.

– Hvem er behandlende lege? spør Erik.

– Daniella Richards.

– Hun er høyst kompetent, og jeg er sikker på at hun klarer å ...

– Det var hun som ville at jeg skulle ringe, avbryter etterforskeren. – Hun trenger din hjelp, og det haster.

Erik går tilbake til soverommet for å hente klærne sine. En lysstripe fra en gatelykt faller inn mellom de to rullegardinene. Simone ligger på ryggen og kikker på ham med et underlig, tomt blikk.

– Det var ikke meningen å vekke deg, sier han lavt.

– Hvem var det? spør hun.

– Politiet ... en kriminaletterforsker, jeg fikk ikke tak i hva han het.

– Hva dreier det seg om?

– Jeg må kjøre inn til Karolinska, svarer han. – De trenger hjelp med en gutt.

– Hvor mye er klokka, egentlig?

Hun ser på vekkerklokka og lukker øynene. Han ser at de fregnede skuldrene hennes er blitt stripete etter skrukkene i lakenet.

– Sov nå, Sixan, hvisker han.

Erik bærer klærne sine ut i gangen, slår på taklampa og kler seg raskt. Det glimter til i blankt stål bak ham. Erik snur seg og ser at sønnen hans har hengt opp skøyteknivene sine på håndtaket til ytterdøra for ikke å glemme dem. Selv om Erik har det travelt, går han til garderobeskapet, trekker ut kassa med sportsutstyr og finner fram kalosjene. Han fester dem på de skarpe skøyteknivene, legger skøyteknivene på teppet i gangen og forlater leiligheten.

Klokka er tre om morgenen tirsdag den 8. desember da Erik Maria Bark setter seg i bilen. Snøen daler langsomt fra den svarte himmelen. Det er helt vindstille, og de tunge snøfillene legger seg søvnig på den tomme gata. Han vrir om nøkkelen i tenningslåsen, og musikken ruller ut som myke bølger: Miles Davis' *Kind of Blue*.

Han kjører den korte strekningen gjennom den sovende byen, ut fra Luntmakargatan, langs Sveavägen til Norrtull. Brunnsviken skimtes som en stor, mørk åpning bak snøfallet. I sakte fart triller han inn på sykehusområdet, mellom Astrid

Lindgrens underbemannede sykehus og fødeavdelingen, forbi radiumhospitalet og psykiatrisk avdeling, parkerer på sin vanlige plass utenfor den neurologiske klinikken og forlater bilen. Lyset fra gatelyktene reflekteres i vinduene på det høye bygningskomplekset. Det står bare noen få biler på parkeringsplassen for besøkende. Noen svarttroster flakser omkring i mørket mellom trærne. Erik legger merke til at det ikke er noe sus fra motorveien på denne tiden av døgnet.

Han stikker inn adgangskortet, slår den seksifrede koden og går inn i resepsjonen, tar heisen opp til femte etasje og begynner å gå nedover korridoren. Lysene i taket får det blå gulvbelegget til å glitre som is på vannpytter. Først nå merker han trettheten etter adrenalinrushet fra bråvåkningen. Han hadde sovet så godt, døsen hang fortsatt i som en deilig etter smak. Han passerer en operasjonssal, fortsetter forbi dørene til det enorme trykkammeret og hilser på en sykepleier mens han enda en gang tenker gjennom det kriminaletterforskeren hadde forklart ham: En gutt på femten har stikkskader over hele kroppen, stort blodtap, svetter, er urolig og svært tørst. Det blir gjort et forsøk på å snakke med ham, men tilstanden hans forverres umiddelbart. Bevisstheten synker samtidig som hjerterytmen øker, og behandlende lege Daniella Richards beslutter å ikke gi kriminalpolitiet adgang til pasienten.

To uniformerte polititjenestemenn står utenfor døra til avdeling N18. Erik synes å ane en viss uro i ansiktene deres idet han nærmer seg. Kanskje de bare er trøtte, tenker han idet han stopper foran dem og identifiserer seg. De kikker raskt på legitimasjonen og trykker så på knappen til den automatiske døråpneren.

Erik går inn, håndhilser på Daniella Richards og noterer seg det ansente draget over munnen hennes, det undertrykte stresset i bevegelsene hennes.

- Ta deg en kaffe, sier hun.
- Har vi tid til det? spør Erik.
- Jeg har blødningen i leveren under kontroll, svarer hun.

En mann i midten av førtiårene, kledd i jeans og svart frakk, står og banker på frontpanelet til kaffeautomaten. Han har rufsete, blondt hår og leppene er alvorlige, sammenpresset.

Erik tenker at det kanskje er Daniellas mann, Magnus. Han har aldri truffet ham, bare sett fotografiet på kontoret hennes.

– Er det mannen din? spør Erik, og nikker i retning av kaffeautomaten.

– Hva?

Hun ser både forundret og lattermild ut.

– Jeg trodde kanskje Magnus hadde blitt med deg.

– Nei, ler hun.

– Er du sikker? Jeg kan spørre ham, spøker Erik og begynner å gå mot mannen. Mobilten til Daniella ringer, og hun åpner den mens hun ler.

– Erik, la være, sier hun før hun legger telefonen mot øret og svarer. – Ja, Daniella.

Hun lytter, men hører ingenting.

– Hallo?

Hun venter noen sekunder, avsuttrer samtalen ironisk med den hawaiiiske hilsenen «aloha» før hun lukker telefonen igjen og følger etter Erik.

Han har gått fram til den blonde mannen. Kaffeautomaten durer og suser.

– Få i deg litt kaffe, sier mannen og prøver å plassere pappkruset i hånden til Erik.

– Nei, takk.

Mannen smaker på kaffen, og to små smilehull kommer til syne i kinnene hans.

– God, sier han og prøver å rekke Erik kruset igjen.

– Ellers takk.

Mannen drikker litt til mens han kikker på Erik.

– Unnskyld, men kan jeg få låne telefonen din? spør han plutselig. – Jeg glemte min i bilen.

– Og så vil du låne min? spør Erik stramt.

Den blonde mannen nikker og ser på ham med lysegrå øyne, grå som polert granitt.

– Du kan få låne min igjen, sier Daniella.

– Takk.

– Ingen årsak.

Den blonde mannen tar imot telefonen og møter blikket hennes.

- Jeg lover at du skal få den tilbake, sier han.
- Det er bare du som bruker den likevel, spøker hun.

Han ler og trekker seg unna.

- Det må være mannen din, sier Erik.

Hun rister smilende på hodet, og så ser hun plutselig svært trøtt ut. Hun har gnidd seg i øynene og dratt sølvgrå kajal ut over kinnet.

- Skal jeg ta en titt på pasienten? spør Erik.

– Ja, takk, nikker hun.

- Siden jeg likevel er her, skynder han seg å legge til.

– Erik, jeg vil svært gjerne høre din mening, jeg føler meg usikker.

Hun åpner den tunge døra som glir lydløst opp, og han følger henne inn i det varme rommet inntil operasjonssalen. En slank gutt ligger på senga. To sykepleiere skifter bandasjer på ham. Det dreier seg om hundrevis av kutt og stikkskader, over absolutt hele kroppen. Under føttene, på bryst og mage, i nakken, oppå issen, i ansiktet, på hendene.

Pulsen er svak, men svært høy. Leppene er grå som aluminium, han svetter, og øynene er knepet hardt igjen. Nesen ser ut til å være brukket. En blødning brer seg som en mørk sky under huden, fra halsen ned over brystet.

Erik legger merke til at guttens ansikt, tross skadene, er vakert.

Daniella redegjør lavmælt om utviklingen, hvordan guttens verdier har variert, da hun plutselig blir avbrutt av en banking. Det er den blonde mannen igjen. Han vinker til dem gjennom vinduet i døra.

Erik og Daniella ser på hverandre og går ut av undersøkelsesrommet. Den blonde mannen står igjen ved den susende kaffeautomaten.

– En stor cappuccino, sier han til Erik. – Du kan trenge noe å styrke deg på før du møter politimannen som fant gutten.

Først nå skjønner Erik at den blonde mannen er kriminaletterforskeren som vekket ham for mindre enn en time siden. Den finske aksenten hans hadde ikke vært like framtrødende i telefonen, eller så hadde Erik vært for trøtt til å registrere den.

– Hvorfor skulle jeg ville treffe politimannen som fant gutten? spør Erik.

– For å forstå hvorfor jeg må avhøre ...

Joona blir taus idet telefonen til Daniela ringer. Han tar den opp av frakkelommen sin, ignorerer den utstrakte hånden hennes og kaster et raskt blick på skjermen.

– Det er nok til meg, sier Joona og svarer. – Ja ... Nei, jeg vil ha ham her. Ja vel, men det driter jeg i.

Den andre skriker noe.

Etterforskeren smiler mens han lytter til kollegaens innvendinger.

– Men jeg har oppdaget noe, svarer Joona med rolig stemme før han avslutter samtalen.

Han gir telefonen tilbake til Daniella og nikker til takk.

– Jeg må avhøre pasienten, forklarer han alvorlig.

– Dessverre, sier Erik. – Jeg er av samme oppfatning som doktor Richards.

– Når kommer han til å kunne snakke med meg? spør Joona

– Ikke så lenge han befinner seg i sjokk.

– Jeg hadde regnet med det svaret, sier Joona lavt.

– Situasjonen er fortsatt svært kritisk, forklarer Daniella.

– Lungene er punktert, tynntarmen og leveren og ...

En mann i skitten politiuniform kommer inn. Blikket er urolig. Joona vinker, går fram til ham og håndhilser. Han sier noe med lav stemme, og politimannen stryker seg over munnen og kikker på legene. Kriminaletterforskeren gjentar for politimannen at det er i orden, de trenger å få kjennskap til omstendighetene, det vil være til stor hjelp for dem.

– Vel, altså, sier politimannen og kremter svakt. – Vi får høre på radioen at en renholder har funnet en død mann på toalettet på idrettsplassen i Tumba. Vi sitter allerede i bilen på Huddingevägen og behøver bare å svinge inn på Dalavägen og opp mot sjøen. Kollegaen min, Janne, går inn mens jeg snakker med renholderen. Først trodde vi at det handlet om en overdose, men det blir snart klart at det dreier seg om noe helt annet. Janne kommer ut fra garderoben, han er helt hvit i ansiktet og vil liksom ikke slippe meg inn. Bare en jævla masse blod, sier han tre ganger, og så setter han seg rett ned på trappa og ...

Politimannen blir taus, setter seg på en stol og stirrer framfor seg med halvåpen munn.

– Vil du fortsette? spør Joona.

– Ja ... ambulansen kommer til stedet, den døde blir identifisert, og jeg får i oppdrag å varsle de pårørende. Vi er en smule underbemannet, så jeg må reise alene. For sjefen min, hun sier nærmest at hun ikke vil sende Janne av gårde i den tilstanden, og det er jo forståelig.

Erik kikker på klokka.

– Du har tid til å høre på dette, sier Joona til ham med den rolige finske aksenten sin.

– Den omkomne, fortsetter politimannen med senket blikk. – Han er lærer på Tumba gymnas og bor i det nye rekkehusfeltet oppe ved åsen. Ingen åpner. Jeg ringer på flere ganger. Altså, jeg vet faktisk ikke hva som fikk meg til å gå rundt hele husrekka og lyse med lommelykta inn gjennom et vindu på baksiden.

Politimannen blir taus igjen, haken skjelver, og han begynner å skrape med neglene på armlenet.

– Fortsett, er du snill, ber Joona.

– Må jeg? Jeg er så ... jeg ...

– Du fant gutten, moren og en liten jente på fem år. Gutten var den eneste som fortsatt var i live.

– Men jeg trodde ... Jeg ...

Han blir stille, er likblek i ansiktet.

– Takk for at du kom, Erland, sier Joona.

Politimannen nikker kort og reiser seg. Børster forvirret med hånden på den skitne uniformsjakka og går ut av rommet.

– Alle var knivstukket, fortsetter Joona. – Helt vanvittig, ille tilredt, de var sparket, slått, stukket og, den lille jenta ... hun var delt i to. Underkroppen og beina lå i lenestolen framfor tv-en, og ...

Han stopper opp og betrakter Erik før han fortsetter.

– Det virker som om gjerningsmannen visste at familiefaren var på idrettsplassen, forklarer Joona. – Det hadde vært fotballkamp, han var dommer. Gjerningsmannen ventet på at han skulle bli alene før han drepte ham, påbegynte en parte-

ring, en aggressiv partering, og kjørte deretter til rekkehuset for å drepe de andre.

– Skjedde det i den rekkefølgen? spør Erik.

– Det er min bedømmelse, svarer etterforskeren.

Erik stryker seg over munnen og kjenner at han skjelver på hånden. Far, mor, sønn, datter, tenker han langsomt før han møter blikket til Joona.

– Drapsmannen ville utslette en hel familie, konstaterer Erik med lav stemme.

Joona gjør en tvetydig gest.

– Det er nettopp det som er ... Det mangler et familie-medlem, storesøsteren, en jente på treogtjue. Vi klarer ikke å finne henne. Hun er ikke i leiligheten sin på Sundbyberg, ikke hjemme hos kjæresten. Vi har grunn til å tro at gjerningsmannen er ute etter henne også. Det er derfor vi vil avhøre vitnet så fort som overhodet mulig.

– Jeg skal foreta en grundig undersøkelse av pasienten, sier Erik.

– Takk.

– Men vi kan ikke risikere pasientens liv ved å ...

– Jeg forstår det, avbryter Joona. – Det er bare det at jo lengre tid det tar før vi får noe å jobbe med, desto lengre tid får gjerningsmannen til å lete etter den eldste datteren.

– Dere burde kanskje foreta en åstedsbefaring, sier Daniella.

– Den er i full gang, svarer han.

– Dra dit og få fortgang i arbeidet, sier hun.

– Det kommer likevel ikke noe ut av det, sier etterforskeren.

– Hvorfor ikke det?

– Vi kommer til å finne sammenblandet DNA fra hundrevis, ja kanskje tusener av mennesker på disse åstedene.

Erik går inn til pasienten igjen. Han står ved fotenden av senga, betrakter det bleke, skamferte ansiktet. Det svake åndedrettet. De stive leppene. Erik sier navnet hans høyt, og en vag grimase av smerte strammer til i ansiktet hans.

– Josef, gjentar han lavt. – Jeg heter Erik Maria Bark, jeg er lege og skal undersøke deg. Du kan bare nikke hvis du forstår hva jeg sier.

Gutten blir liggende helt stille, magen beveger seg i takt med den korte pusten, likevel er Erik sikker på at gutten oppfattet hva han sa, men at bevissthetsnivået hans deretter sank og kontakten ble brutt.